

за деца на говоримия български езикъ. Казвалъ се е „рибенъ“, защото на края има нѣколко картинки, една отъ които е картинка на риба. И отъ тази риба децата го нарекли „рибенъ букваръ“.

Младиятъ български учителъ не се задоволилъ съ това. Скоро Антонъ Ивановъ изпратилъ Петра Беронъ да следва по медицина. Следъ 6 години Беронъ станалъ лекаръ и се установилъ пакъ въ Ромжния, дето се заловилъ за работа и забогатялъ.

Петъръ Беронъ не скрилъ и не запазилъ богатството само за себе си. Той се заелъ да открива училища въ своето отечество. Най-напредъ се погрижилъ за училището въ родния си градъ Котелъ. Наелъ добри учители, пращалъ помощи, писалъ писма на своитѣ съграждани, давалъ имъ наставления и пр. По-после пратилъ пари и настоялъ да се открие девическо училище въ Шуменъ. Грижилъ се за уреждане на училищата въ цѣла България, а следъ смъртта си завещалъ една частъ отъ имота си за издържане българската гимназия въ гр. Одринъ.

По-късно Беронъ напусналъ медицината и се заловилъ съ писателство. Писалъ книги не само на български, а и на френски, немски и гръцки. На времето той билъ най-учения българинъ.

Тежки дни прекарваше тогава българския народъ. Той не бѣше сигуренъ ни за своя имотъ, ни за своя животъ. Гърцитѣ бѣха изгорили и унищожили българскитѣ книги и затворили българскитѣ училища. Народътъ бѣше забравилъ своето минало.

Въ онова тъмно време отецъ Паисий написалъ своята история и хвърли пръвъ искрата за народното свестяване.

Софроний Врачански разнесе тази история между народа и заговори за българското славно минало.

Петъръ Беронъ пръвъ посочи, какъ трѣбва да се учатъ децата на новия български езикъ и се зае съ откриване нови училища на мѣстото на старитѣ килийни и гръцки училища.

Паисий, Софроний Врачански и Д-ръ Петъръ Беронъ сж три имена на трима велики българи, които съживиха угасналия народенъ духъ. Тѣхнитѣ имена ще се помнятъ вѣчно.